

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Blahug Lujza

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Szerző: (Sza)

Cím: A hetvenéves Blaháné

Forrás:

Az Ujság

33p.
(Hely)1920 IX 26
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérvári házinyomda 1920

A hetvenéves Blaháné elmondja az ő nagyszerű ünneplésének részleteit.

Ma délután tiszteletemet tettem Blahánénál, a ki- nek lakását valóságos virágoskertté varázsolták végtelenszámu tisztelői és rajongói. A kiváló művész jó egészségben és pompás hangulatban van és a legnagyobb gyönyörűséggel beszél a születésnapj ünnepségeiről, melyek némely részletét a saját szavaival próbálom itt visszaadni.

— Nahát enek már nem lesz vége, hál' Istennek, a magyar szeretet nagyszerű megnyilatkozásának! Igaz, egy kicsit fáradt vagyok a nagy és két hét óta tartó ünnepeltetéstől, de hát ez jóleső fáradtság. El sem mondhatom, milyen boldog vagyok, sohasem tudtam, hogy ilyen nagyon szeretnek, mindenki az egész szívét tárja felém és mint a Szultánban énekeltük valaha, csak ámulok, csak bámulok... Mégis csak igazam volt, hogy ellentártam egész művészpályámon a külföldi csábítgatásoknak és dehogy is bántam meg, hogy itthon maradtam. Lehet, hogy szerettek volna másutt is, de úgy, mint itthon, soha, sehol. Hiszen ha ezt a mostani ünnepeltetést, az egész magyar közönség végtelen szeretetének megnyilvánulását elmondanám valami külföldinek, hát bizony talán még el se hinné. Micsoda öröm nekem ez az egész tére, a mikor majd előszedem ismét és újra a sok üdvözlő irást meg levelet, a melyeket most bizony csak futólag volt időm elolvasni és a mikor majd gondolkodom és mulatok rajt, ki volt itt, mit mondott, én mit mondtam. Mert hát bizony e perczben azt se tudom, mit mondtam én a sok gratulánsnak, a pályatársaknak, no meg a küldöttségeknek, a melyek a legjobban izgattak. A születésnapomon ugyanis már reggel hat órakor felkeltem, a küldöttségeket vártam és a míg beszélgettem egyik-másik látogatómmal, folyton az ajtót néztem és lestem a küldöttségeket, jönnek-e már? Hónapokig és hónapokig elgondolkodom én majd

ezen az ünnepségen, a mely a sok-sok emlékem között a legszebb is talán.

— No, meg az ujságok, azokat is eltettem, egész télen lesz mit olvasni. Milyen gyönyörűen irtak rólam, talán meg sem érdemlem. Csak egy német ujságra haragszom egy kicsit, az is nagyon szépen irt, hanem képzelje csak, egy valóságos krampuszt rajzoltatott és ez alá irta a nevet! Inkább adtam volna egy jó képet, mert ez várjon csak, megmutatom, no nézze meg, hát nem olyan mint egy vén boszorkány. Hiszen a ki ezt látja, még azt se mondhatja, hogy a Blaháné valaha szép is lehetett.

— Aztán a sok kedves és hasznos ajándék! Nem fogok már fájni a télen, 30 métermázsaszenet is kaptam a szénbizottságtól, dehát ezzel megjárhatják az urak, mert ha elfogy, kérek mást, mert most már tudom a nevüket. De hát nem komolyan mondom, nem kell megajándéknincsen a természetben, hogy alkalmatlanokdjam bárkinek. No meg már fürödhetek is, akár ötször is egy nap, a Lukács-fürdő egy örökös tiszteletjegyet küldött, itt van ni, ebben a szép piros bugyellárisban és egy igen kedves levél kíséretében azt írják benne, hogy Török birónénak. Bécsből Kosáryék küldtek gratulációt Pécsről Komáromy Mariska. Ki se mondhatom, micsoda örömet szereztek velem. És az egész országból levelek, táviratok. Mindegyikből az igaz szeretet hangja szól hozzám.

— Még azoknak az ajándékoknak is örültem, melyeket nem kaptam meg. Valamelyik lapban olvastam hogy egy derék amerikai magyar, a ki itt járt Budapesten, hazautaztában Amerikába, értesült a születésnapomról és gyorsan kétszázezer koronát küldött nekem. Jót nevettem rajta, mondom, hogy lehet az, hogy erről csak én nem értesültem! Mert az emberek elhisznek mindent, a mi nekem

kedves és kellemes és a kétszáz ezer koronás mese révén most már azt hiszik, hogy milliommossá lettem! Pedig hol van az? Hajdanában 300 forint volt előirányozva a háztartásomra, ennek elégnek kellett lenni, mert hát zajosan én sohasem éltem. Bezzeg ma, csak úgy repülnek a százások.

— Dehát ezt a történetet is csak az irántam érzett szeretet és jóság találtatta ki az emberekkel, csakugy, mint a mikor azt mondják, hogy jó volna megszerezni a balatonfüredi villámot. Nagyon restelném, ha ennek az óhajnak a forrását én reám vezetnék vissza, nem, én erről tudni sem akarok. Ezzel a villával ugy vagyok, hogy nem is tudnék mihez fogni vele, hiszen az borzasztó nagy nekem és dehogy is volna módomban ezt fentartani, ápolni. Tizenegy szoba! Igen, hajdan, más viszonyok között arról volt szó, hogy ha majd megboldogult férjem is nyugdíjba megy, lemegyünk a Balatonra és ott lakunk télen-nyáron. De ma ez tárgytalan és a villa igen jó tulajdonba került, a mikor Terányi ur megvette. Gyönyörű emléktáblát csináltatott rá és gondozza, megbecsüli. Kár ezt bolygatni. Nem mondok, egy kis ház jó volna, amolyan két-háromszobás, de hát erről a villáról, a melyet egyszer eladtam és a legkiválóbb kezekbe került, röstellének még csak szólni is.

— Hát még mit mondjak a szívem minden szeretetén és a lelkem minden háláján túl. A születésnapj estén itt volt nálam, mint rendszeren, a Sanyi fiam, a menyem, a testvérem. Még bort is ittunk, én is egy gyüszünyit, mivelhogy kocczintanom kellett és nagyon, nagyon boldog voltam, hogy a jó Isten ezt a feledhetetlen napot, a melyen a szeretet csakugy, mint egész művészpályámon, teljes erejével áradozott felém, megélni engedte.

(Sza)